

[Statsministeren]

ler hvad man nu skal kalde det, som vi er nu. Jeg tror, det var rigtigt, det, man gjorde, men det betyder ikke, at man for tid og evighed skal lukke af for nye muligheder, heller ikke på arbejderpressens område, og jeg hilser det velkommen, hvis de initiativer, som også hr. Søren Hansen omtalte, kan blive realiseret.

Så sagde hr. Arne Melchior, at det, der var brug for, var enten fradrag i beskatningen for private bidrag eller en egentlig støtteordning for pressen. Det er næppe den første udvej, der er den bedste, men derimod nok den anden. Men igen: hvordan og under hvilke vilkår? Det er det, det drejer sig om, og vi må vende tilbage til det.

Hr. Wilhjelm sagde, at vi skulle ikke bare vente, og at det da var nyttigt med en debat nu. Det er jeg da enig i. Jeg synes, det er nyttigt med en debat, også selv om det ikke er længe siden, vi havde debatten om pressens finansieringsinstitut, der jo, hvis jeg husker ret, også blev benyttet til at lufte nogle af de samme synspunkter og problemer, og i hvert fald har man gennem behandlingen i udvalget i høj grad beskæftiget sig med disse problemer. Det er altså ikke sådan, at der har været et langt spænd af tid, hvor der har været tavshed og stilstand omkring disse ting.

Hr. Wilhjelm sagde noget om det lille sprogområde, som Danmark er, og dertil vil jeg sige, at det er en fuldstændig rigtig argumentation. På alle felter er et lille sprogområde handicappet, og det er måske mere vigtigt i de små end i de store sprogområder, at der gøres en samfundsindsats for at sikre alsidigheden på alle tænkelige områder, sådan som vi også rent faktisk gør det i Danmark på mange, mange områder.

Hr. Wilhjelm sagde, at det egentlig var lidt galt, at der ikke var noget om distributionsstøtte i SFs forslag. Jeg vil sige – og det er en ros til SF – at jeg synes, I har fået alt med, men jeg har også undret mig lidt over netop den side af sagen, for den mener jeg er temmelig vigtig. Igen må vi sige: kommissionen arbejder med tingene.

Hr. Steffensen fra kristeligt folkeparti var også inde på hele spørgsmålet om risikoen for, at pressen blev statsstyret. Nu ved hr. Steffensen jo som repræsentant for kristeligt folkeparti, at vi har store områder, der er statsstøttet, uden at de er statsstyret. Faresignalerne på dette område kan være der, vi

skal være opmærksom på dem, men de er ikke store. Der er større risiko ved at lade stå til og lade alt brænde sammen.

Nu må man forstå – og det må forslagsstillerne også – at regeringen og socialdemokratiet gang på gang har været inde på tanken om en samfundsstøtte til både politiske partier og pressen, og dermed har vi markeret vor stilling. Men man må også forstå, hvor enormt stærk modstand der har været fra et solidt flertal i dette folketing, og det er vel en af årsagerne til, at vi desværre ikke er kommet længere. Jeg håber, at vi med en saglig, velunderbygget og gennearbejdet kommissionsbetænkning – eller delbetænkninger – kan gøre skridt i den rigtige retning.

Hr. Ib Christensen er så konsekvent og principielt modstander af enhver form for statsstøtte, at hans indlæg mundede ud i tre gange nej, og det kan jeg vist ikke yderligere kommentere ud over det, jeg i øvrigt har sagt.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen spurgte, om jeg ville sørge for, at det forslag, som SF her har fremsat, blev forelagt mediekommissionen. Jeg vil sige, at forslag af den art her i tinget næsten per automatik vil komme til mediekommissionens kundskab. Jeg er såmænd sikker på, at mediekommissionen allerede har bedt om både at få forslaget og senere referatet af debatten, og jeg kan i den forbindelse også sige, at mediekommissionens formand i dette øjeblik nøje følger den debat, der foregår her i tinget.

Så er jeg i øvrigt helt enig med fru Marianne Bentsen-Pedersen i hendes gode og rigtige bemærkninger om de pornografiske blade. Der er ingen tvivl om, at de ikke har noget behov for støtte, og deraf ser man bl. a., at den støtte, der eventuelt etableres, nødvendigvis må være selektiv; det er en selvfølge, at denne type blade først og fremmest ikke har behov for og dernæst heller ikke bør have støtte. Det er både ud fra et kvalitets-synspunkt og også ud fra en rent økonomisk vurdering simpelt hen meningsløst at drage dem ind i debatten. De udgives jo netop for at give overskud og er derfor hævet over hele denne diskussion – eller ligger måske snarere langt under denne diskussion.

Med disse bemærkninger siger jeg tak, fordi der er forståelse hos et flertal for, at vi må afvente mediekommissionen, men jeg håber også, det er udtryk for, at efterhånden som